

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ - ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Davos—Platz

Τριτη, 8 Απριλιου, 19...

Γιώργο, δε θά ζήσω—δε θά ζήσω...

Ελδες πάς σ' όδ χράφω ; τί τρομάζεις ; ...

Στεκόμαστε κοντά στο παραθύρι, έγω, κι' δι γιατρός—και λέγαμε και για δάν ξέρω τι. "Η κουβέντα μούφερε στά χειλή, μιά φράση κάπως έιστι, δε θυμάματι : «... δεν πιά γίνω έντελος καλά και γάλι » Έκεινη τή στιγμή, κοιτάζα στά μάτια τό γιατρό, τόδι κοιτάζα σχεδόν χωρίς νά θέλω. Κι' αυτός μού λέει «Φυσικά...»—και γύρεις τά μάτια. Τ' άκους, Γεωργο ; γύρισε τά μάτια—και δε μέ κοιτάζει ξανά...

"Ωστε λοιπόν, έτσι είναι—θά πετάνω. Τώρα τόδι ξέρω, και τό περιένω. "Όμως μητερούπια δέν τόδι ξέρω ; Με τόδια πάντα, μόνο λιγάκι πιό χλωμή—πιό κουρασμένην περόσαμε δύος τόσες όγκωντες, σ' αυτό τόδι βιασιτικό μας το ταξίδι... Τόσες ύγρειες, τόσοις κόποι...

"Ο θάνατος τον Κ' έπειτα τι ; δεν τόν προβάμι, Γεωργο... θά θετεί σιγά-σιγά, και θά μέ πάρει... Και θά τόν περιμένω ηρωϊκά, μέ τό συνηθισμένο μου χαμόγελο—τό «παραπονεμένο» καθώς τόλεγες—και που άγαπούσες τόσο, τό θυμάσιοι ; ...

Κοντεύει πάλι κι' η πρωτομαγιά. Μέρος απ' τό Σανατόριο, κλεισμένη, βλέπω μακριά τις πρόστιες πρασινάδες, γάντινην εύτυχισμένης μέση στόν ήλιο. Και πιό πέρα, άκομα πάρα πέρα, τά χιονισμένα έλαττικά θυνά.

Κ' έλεγα θά γινόμουνα καλά, και θά σε ξενάβλεπα, χρυσέ μου : αν είναι κάπι του μέ σφάλια τώρα, είν' αυτή ή σκέψη μουνάχι πός ίσως και πεθάνω έδω χάμου, χωρίς νά καιωθώσω νά σε ίδω... Μέ παίρνει τότε ένα πικρό παράπονο, ένα βαθύ κι' αίτελειωτο παράπονο (τό «παραπονεμένο» μου χαμόγελο...), ένα γλυκό και μακρινό παραπόνο, και γίνομαι άλη καλοσύνη και οίκτος, γάλι κανθετικού ήλη και πού πεθαίνω... Και θάθελα νά μήν ύπάρχει λόπη, νά μήν υπάρχει διόλου χωρισμός, κι' άλλο νά ξύνε πάντα άγαπημένα.... Μάλιστα την ώρα που βραδιάζει, καθώς βγαλνω μά σταλά περίπατο, άκοντισμένη στο χεράκι τής μητέρας, μέ τυραννεύει μά τέτια τρωφερόδα, μιά τρωφερόδα τόσο άπαγγόρητη, που λέω πιά πώς έφτισε τό τέλος, κι' άρχιζε νά σκορπείμαται μεσ' στο Πάν (θυμάσαι δά τις σχετικές κουβέντες, περὶ ψυχῆς, θυνάτου, και λοιπά)...

"Έτσι έχω μάθεις ν' άγαπω, και νά μεθύ, έδω πέρα...

.....Θέλω νά μου γράψεις πρὶν πεθάνω.

"Έχω και μάλις άπαλητην άπο σένα : μή μου γράψεις τις μικροπαρηγορίες, που συνηθίζουνται σ' αυτές τις περιστάσεις, γιατί θά μέ πικράνεις πιό πολύ.

Θυμάσαι τή στερνή μας τή βραδιά, τό φιλι τού χωρισμού μέση στο βαπόρι ; Κι' έπειτα θυμάματι τό ταξίδι... Δέν είχα τό μυαλό μου, σχεδόν δέν είδα τίποτα ! "Ημούνα σάν τρελλή, νά γιατρεύουν. Η Ιταλία πέφασε στά μάτια μου, σά μιά λευκή κι' αίτελειωτη κορδέλλα.

Σου είχα δοσμένιο ένα «μενταγιόν», μέ μιά μικρούλα, τόση δά, φωτογράφίστα, νά τό βαστάς δον καιρό θά λείπω. Κράτησα τό, μηδι μέ την άγκη μου. Δέν έχω τίποτ' άλλο νά σου δώσω... "Α, νοι, άκομα κάπι του τό έγκασος : μέ τ' άλλο γράμμα—ΐσως και μεθαύριο—θά σου στελνω άλλη μιά φωτογραφία, που μου ιπαύει στό πάρκο, τίς πρόσωπα, ό γιας μιᾶς φιλικής ; οικογένειες ; ή μητέρας του είναι άνηψια μας παλιάς φιλενάδας τής μητέρας—ΐσως νά την ξέρεις, ή κυρία Κ....., άπο τή Σύρα. Φορώ την ασπρη τόκ μέ τό φτερό (ξέρεις που λέω, μέ τό γάνγκο πλιά) ; κ' είμαι άκουστισμένη σ' ένο δέντρο... Θα σου τήν εστέλνω μ' αυτό τό γράμμα, τώρα, άλλα βγήκε λίγο ξαποισμένη, και θά μου τυπάσσει μά καλύτερη. Θύ τη δεῖς, και θά την άγαπησεις. Αν διώς πλιά

9 Απριλιου

(Συνέχεια στό διο το γράμμα)

...Δέ μπόρεσα νά κλείσω χτες, τό γράμμα γιατί άκουσα τό βήμα τής μητέρας: άν έβλεπε πάς γράφω στέ σένα, θά μου τό ζητούνε δίχως άλλο νά σου βάνει και κείνη πέντε λόγια, και μπορει νά δισβάσει... και τότε...;

"Άποψη δέν έχω κλείσει μάτι. Είχα μιάν σάντυτα φωτειρή.

Τά πόδια μου δέ μέ βαστάνε πιά. Σήμερον λέω νά μή βγα καθόλου. "Άντοι πάροκο μέ τις πρασινάδες, άντοι μονοπάτια στό βουνό ! Δέ θά μέ ξαναδήτε ποτέ πιά ! (μεγαλοποι ήλιγο τά πράματα—είχα ξέρεις δυος πάντα φαντασία... Μπορει μιά μέρα νά περάσουν όλ' αυτά και νά γελάμε τόσες γιας καλά' ής έλαττος πώ; μπορει κι' αυτό νά γίνει !)

Redevenir rien irrémédiablement....

(Jules Laforgue)

Τώρα πού σου γράφω στό παράνυχο, ένας πολύ κοινός διλπινιστής περνάει μέ τη μυτερή μαγκούδα του, και παιε πού ; ένας θεός τό ξέρει... Εδώ υπάρχουν ένα πλήθος παλιότεροι ξεκινάν άπο τα πέρατα τής γης νά φυσού νά σκαρφαλώσουν μεσ' τα χιόνια !...

"Απότελε είναι κονούρα στό καζίνο ήλυθ' ένας διάσημος πιανίστας και δίνει ένα ρεσιτάλ τελείως φιλικό. Ής μου, νά μυθούσια νά τον άλουνα ! Θά παιξει Άιστ, Μπέτροβέν και Σοπέν, την άγαπημένη μου παλλάντα, ξέρεις : λαριλαρά—λαρό... Περ' τέτια τύχη, στά χάλια που βρισκόμαστε ! Δέν είναι πιά για μας αυτά τά πρόματα...

Μεσημέρι ένας γύρω τις κοντινές τά βουνά μου στέλνουν χιαρετίσματα 'Σάς στέλνω ένα γλυκό φίλι, βουνά μου χιονισμένα !...

"Ω, άν δέν είχα, Γιώργο μου, και σένα ! Θα πήγαινα νά κοιμηθώ γιά πάντα στά βουνά...

"Η μητερούλα κοιμάται γιά καλά στή διπλανή τήν κάμαρα, πιστεύουσα τήν εύαιγλη να σου γράψει. Μια πορτούλα μόνο μεχαρίζεις άκουντα τώρα την άνωνη της, νά μενούσατεβαλνει ωυθικά. Γλυκεία μου μητερούλα, τι τραβάς ! δέν κλείνει μάτι πιά κι' αυτή, μαζί μέ μένα. Ήως ; θά σ' το ξεπληρώσω δήλ' αυτά, πω ; θά σ' τα ξεπληρώσω, μητερούλα μου πιστεύεις ;...

...Πεθάνεις κ' ένας νέος τις προάλλες : ειχ' έρθει, φαίνεται, κι' αυτός γιά θεραπεύεις έμεν όχι πάρα πού ίσωσει ! (Μή μου θυμιώνεις—Γιώργο μου, για αυτός ή λύπη μουν μ' ανήκει, δέν είνε έτσι ; Ή γιά μουν κ' ή καρδιά μουν είνε δά κά σου...) Τόν κοιτάζει κρυφα, δά τη χριστάδα...

Τι δάρκωνται έχουσα για αινόν, έμεν όχι πάρα πού ίσωσει ! Αγία μου, χιαρετίσματα, πεντάν πολύ πρόσωπον ; Τρόπο πού χιαρογελούσες, μπορει στό χρώμα τῶν ματιών, δέν ξέρω...

Κάθε φορά πάνε πέρανα για μηδι μέ τη μητέρα, σηκωνόταν και μάς χιαρετούσες ήταν πολύ ευγενικός—νομίζει Ιταλό...

Τόν συμπαθούσα τόσο, γιατί σουμπούζεις δίχως γά σοι μιαζεις άφιβων, είχε, δέν ξέρω, κατει δικό σου, μπορει στον τρόπο πού χιαρογελούσες, μπορει στό χρώμα τῶν ματιών, δέν ξέρω...

Τόν άγαπούσα, γιατί σ' άγαπούσα... Και τώρα πάει, έφυγε κι' αυτός ; Μή μου θυμώσεις, σου ξαναλέω τόν άγαπούσα, γιατί σ' άγαπω.

Και τώρα πάει, έφυγε κι' αυτός... 19 Απριλιου

"Η μη έρα ξέρει.

Σημερι μουν τόπε μετάν μάτια της,.. "Ω νάβλεπες τά μάτια τής μητέρας ! Αγία μου, γιάκεια μουν μητερούλα...

Κι' ώστόσ τώρα, μέ δηλη μουν τή λύπη, ένα πεντάρος έψυχη από πάνω μου.

"Ημουν άγαπομένην τόσον; μηνες, μέρα νύχτα φορώ μιά προσωπίδα, μιά προσωπίδα διαρκώς ; χαρούμενη (άν και, όρες—δρες είμαι σχεδόν χαρούμενη, στό λέω: δέν ξέρω πώς, άλλα υπόρρο... καλύπτω πος ισχυνεται μιά έλπιδα σου τό λέω μετατάκη, στ' αυτό...) Τώρα κείνη κείνη ποτέ ποτέ, μέρα κείνη κείνη ποτέ ποτέ.

Τώρα και κείνη κείνη ποτέ ποτέ, δέν ξέρει κάνω κι' γά πώ ; δέν καταλαύνω... Περάμε χαριτώμενη ζωή, μέ άλλους λόγους ;

Σου στέλνω τη μικρή φωτογραφίστα, αυτή που σουχάζει νά στοσιέλω και λαύστηκε δέν είναι—πάς σου φίνεται ;

Θέλω νά αυστηρότερη δέν είνε ποτέ—πάς σου μέρα δική σου σωρινή, τ' άκους ; Βλέπεις τό Νείνο ; Γράφει πατετικά, άλλα, ξέρεις, διαρκώς για «ποτέθσεις» : τά κείμετα, τό σπίτι, τά χωράφια... Τό οικόπεδο τέ γίνεται ; πουλήθηκε...

Έχω δέκα μέρες κλειδωμένην, δέκα μέρες άκριβη ; νά περπατήσασι, σχεδόν δέ με πειράζει...

28 Απριλιου, βράδι

Νά τος, νά τος, νά τος !

"Έρχεται μέ πάρει.

"Έρχεται μέ μέ πάρει...

Γιώργο, Γιώργο, Γιώργο...

"Ημουν μητερούλα—πάνε πόσα χρόνια :

Σέ πρωτογνώμια στήν Κηριασι, θυμάμαι...

Φορούσες φούσα κανελλιά θυμάμαι, και μιά γραβάτα θαλασσιά, μέ ρέγες βαστούσες τό ψυθώνι σου στό χέρι τόδες κάνει χάλια στά νερά...

Λέω : «Περάστε μέσα, δέν πειράζει !...»

"Άφησες τους ; φίλους σου, και μπήκες μέσα, μόνος.

Κ' διστέρα, κάτω απ' τά πλανάνια, πρός τό βράδι, δήλ' ή παρέα,

παλέαμε χρυφτό.

Λεπτός εσύ κι' αδύνατος, και μικροκαμιμένος—μ' ένα χνούζι μόλις στο χειλάκι—κόκκινος, σχεδόν σάν παπαρούνα, μέσα σε τόσα κοριτσόπουλα, θυμάσαι ; (θυμάσαι τή Δουλού που σε κοράνει, με τή λαστιχένια μαύρη ζώνη ; Και τή Ρίνα, με τή μεγάλη μπούνλα ; Και τό Λελέ που σου διορχιχει τό τόπο, κ' έπειτα τόν κουβάλλησες στήν πλάτη ...) .

Άμη ένώ, πήγαινα πίσω τάγα ; Ή μητέρα μούκανε νοήματα, μά δε βαριέσαι, πιοζ' επικυρ' από τέταια !...

Και δόστ' του γέλια, δόστ' του φωσαίνια !...

Κ' έσν γλυκός, καλός, εὐγενικός.

Κ' επ' άμεσος μέσον μου : Θά τόν άγαπήσω !

Και τή νύχια πίλι, τών ώρα πού γνωνόισυνα, είλια πάλι μέσα μου : θά τόν άγαπήσω...

Κατόπι στό Στροφόλι—φρώτο γράμμα.

Είλες έγινε, θυμάμαι, μὲ ποδήλατο...

Άκουν τότε : « Δεσποινίς... » "Α, μάγκα, μάγκα, μάγκα !

Τό διάβολο δυό—τρεις φορές τή νύχτα στό φανάρι τούχω μάκρια τώρα φυλαγμένο, μέσ' στο σφραγίδικο τού κομού.

...Και τά δέντρα, μὲ τις βαθιές σκιές, και τό φρατένιο πού περνοῦσε μακριά...

Τ' άπογέμιατα δόλι καρδιοχτύπια !

Θάρυσει, δὲ τσαρει, άρρωστησε, μὲ ξέχιστος... Τόν έγιε ξεμυτλίσει τό Λελάκι... Μη τυχόν και τά μυρίστηκε ή μητέρα ; Τί τράβηξτ' έκεινον τούχειμόνια !...

Και τό βράδυ, νά σου τον, πίσω από τό πεύκο (τό « δικό μας πεύκο — τό θυμάδας ;...)

Τό ταξίδι μας στήν Τήνο !... Πόσα χρόνια ;...

Τό κουδούνιν! ντέννυν !—Ποιδις' είνε;... Νά σου δ Γιάδρος !

Ο Γιάδρος τώρα μπαίνει μέσ' στή σάλα.

Είχα κολλήσει τ' αύτο στήν κλειδαρότρυπα.

Έκανες βόλτες, ήγουν νευρικός...

Τάχαμε συμφωνήσει τότες μέρες.

Στα τελευταία, νά σου κ' η μιτρόδι:

— Καλῶ; τό Γιάδρο μᾶς; λησμόνησες λοιπόν ! (μὲ είχε καταστιάσεις για χατήρι σου, κ' έκανε ένα μήνα νά φανης...)

— Δογιά, έσορμασήματα, δουλειές ένα στρόφι, είχες λείψει κάμπιο στήν Πατρα (κάτε βράδι πάσω από τό πεύκο !...)

Υστερά, άπότομα, σιωπή !

Η καρδιά μου πήγαινε νά σπάσει ! βιόλωσα τ' αντιά μου μέτρα χέρια...

Ξεινικά, δόν ξέρω πώς, της τότες !...

Υστερά, μὲ φωναξ ιτε και μένα.

Μπήκα μέσου και με πήραν κλάματα.

Σέ φίλος ή μητέρα — τό θυμάδαι ; Τρεις μερός ουστέρα, σε φίλησα και γώ (μπροστά σε τρίτους, δηλαδή — νά έξηγονισθα...)

Κ' ουερά, έάφουν, σίνις έφεμιεδες : « Οι άγροβαθνες τού κυρίου Μπούμη, μετά τής δεσποινίδος Ρένας Τζούμ !... » Ταμπλώ !

Κόσμος, κουφέτα, φότα... τέ χρόα !

Κ' ουερά ; Δέν ξέρω... δε θυμάδαι....

Νά τος, νά τος, νά τος !

Έρχεται νά μέ πάρει,

Έρχεται νά μέ πάρει... Γιάδρο-Γιάδρο-Γιάδρο !...

30 Απρίλιος

...Αύριο Πρωτομαγιά' σου γράφω μὲ μολύβι άπ' τό κρεββάτι' συχώνεσε μου τήν κακογομάρια.

Δυν διδούμαδες τώρα σιδροβιβάτι.

Σήμερα μους γεννιήσθε μάτι τρομερή έλπιδα, και σου τό γράφω νά χαρεῖται : Θά ή ή σο !

Γιάδρο, είμαι καλά, πο λύ κα λά. Είμαι γιοιμάτη θάρρος ; κ' εντυχήσα !...

Θέλω νά ζήσω και θά ζήσω, Γιάδρο...

Θέλω νά ζήσω, γιατί σ' ά γ α πώ l...

Η « Ανοίκη θά με γιντρέψει πάλι, μὲ τις ενωδιές και μὲ τά ρόδας θά βλασμώση τήν τρελλή καρδιά μου, για νάρχω πάλι μέσ' στήν άγκαλιά σου ...

Η μητρούλα δόν τό ξέρει : κλαίει... « Ο γιατρός δε μ' άφριει νά σου γράφω : « Όμως ανέρε, δε μπορώ νά μη σ' ού σ' ού γράφω ! Γιάδρο, ΘΑ ΖΗΣΩ ! Κλάψω από χαρά !...

Σὲ φιλων τρελλά στά δυό σου χελιή, και σου φωνάζω πάλι : Σ' ΑΓΑΠΩ...

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Λίαν έπειγον

Davos—Platz, 2 Μαΐου 19...

Κάριον Γ. Τ. Μηχανικόν

Άθηνας

Εύθαλια

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

— Τό Μοναστήρι τού Ντουραχάμαν.

Πλάι στό χωριό Πόρος πούντες οις δέρθες τής λίμνης τῶν Ιωαννίνων, υπάρχει ένα μοναστήρι, θνάμεσα σ' ένα καποκράσιν δέσος δέποντράμα. Τό μοναστήρι αύτο έχει περιεργον δύναμα και πειδεργονά ισορρόπια. Δέγεται μοναστήρι τού Ντουραχάμαν και ή ισοτρέπια του είνε αύτη :

Μια φορά έπι τουρφοκρατίτες έκαμε τότη βαρυχειμωνιά, πού ή περιέφημι λίμνη τῶν Ιωαννίνων πάγος από αύριο σ' αύγακη. « Ένας πισσός, δι Ντουραχάμαν, περιώντας για πρώτη φορά από τα μέρη οικείων με δύναμη ιππικού, πέρασε απάνω στη λίμνη, νομίζοντας πώς είναι ξέπλατη πάγος και χιονά. « Όταν διώρυσε έφτασε στον Πόρο, οι χωρινοί πού πρακτολούθησαν τή διάβησή του πάνω στή λίμνη με διαμασσό, τούν έζηγησε τη συνέβη. « Ο Ντουραχάμαν πασάς έμεινε κορελού. Εύχιστος τό θέρι για τή διασώση του συγχρόνον : άρρες στού χρησιμούς πούντα φρεάτων χρηματικού πούντα με τήν έντολην για ξιστούντες στή διάβηση πάνω στη λίμνη, πούντα φρεάτων σε πάνω από τό όπιο ή διαβασίσις καρβάλλα πάνω στήν άλογο είναι άδυντος. Πρέπει να πείψουν και να περιστούν σύρνοντας μαζί τους τ' αύγακο, τό διόποι ή διαβασίσις καρβάλλα πάνω στη λίμνη πούντα δαμείσει τή λιόκοτη πούντα φρεάτων και φραγάκης.

Μία φορά περνούσε από τό στενό αύτό ένιας Άγας καρβύλλα στο ντρούποντον.

« Ήξερε τήν ιστορία τού Αΐ Γιάννη τού Λουκοτζίχη, μαθελούντας νά πειριφθείσει τον Άγιο δέν ξιπέλεψε.

Τό άλογο του δέν προχωνούσε, τό χιαπούνσε, τούδιντας θάρρος, μά τού κάκων. Άλε, κ' είχε ριζώσει στόν ίσπο του. Φραγάξε τότε διάγας από τό θύμα του και ξεστόμησε μια τρομερή βλαστημα κατά τούν άγιον.

— Να σκάψεις, άντιχριστε !

Συνέβη δημος κάτι τρομερό, Ο « Αΐ Γιάννης ο Λυκοτζίχης » έκαμε τό θυμα πούντα και ί τό άλογο του.

Αύτη είνε η ιστορία του μοναστηρίου τού Αΐ Γιάννη τού Λυκοτζίχη και έτοις τό δύναμον τους ύστι σήμερα...

— Τό μοναστήρι τής Παναγίας τού Μακρύνου.

« Επίσης είνε θυμά όμησα δριμίεται και τό χισίμιο τού μοναστηρίου τού Μακρύνου, πούά τον Άλμαρον.

Είς το μέρος πού βύστεται τώρα το μοναστήρι, ήπηρχεν άλλοτε ένα είκο. Ιστοί τής Παναγίας. Άπο τό μερος αύτο έπειτας ένα περιστώ της παραμονή τής Παναγίας με πλούσια γυναικια, τυφλή, από τό μάκιν χρώμα τού Σταγονούπιτσους, στα Τζούκερη, για νά παρακαλέσει τό θέρον τής διάσησή της, δώσει τό φως της. Τή νύχτα κοιλήθη δέ τη συνοδεία τής στό μερος πούντα τό είδιστα μια Παναγία. Κατά τά μεσάνυχτα φύτηζε δυνατός άεράς. Ξετυασε η τυρλή Σταγονιάνη και πρέψει διόλοδη. Είχε άποκτησει τό φως της και έβρετα μάχαρά ! Είδε μέλιστα τό καντήλι με τού εικόνασματος, τής Παναγίας σύμβολο πάντα τόν άερα κι έτερεξε και τάναψη...

Τό θυμα ποιονογιήστηκε στο γύρω χωρινή, μάζεψεν χοήματα, δέωσε και ή Σταγονιάνη δέ της περιουσία και χτίστηκε στη μέρες ο δύο τό γνωστό ση ιστρα μοναστήρι τής Παναγίας τού Μακρύνου πού γιορτάζει στις 15 Αύγουστου — ή ιερα πούντα τό θυμα, μα και στις 8 Σεπτεμβρίου, γιατί τό πρώτο εικόνισμα τού μέρους αύτου παζιστάνε γένησην τής Παναγίας¹

« Η γιαγιά σας

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Είνε τό ποτιφιν λιέν τόν σπλονγάι τό δύποτον διερρούμενος με τούν δυοστοί ή ζωή, επρέ, κ. Πιτιδιούς; διών τήν ξεκίνησεν του, έδόβησε απότελεσι, δργινισθίσεια δέ το τού Βένικον Κλείστον έπι την διευθύνσαν του τού κατέληγε σε κά. Κώ φιρν. Είσι την διεκόπησεν αύτος δέλτες Κλείστον. Μετάξι τών πιενεριμπούειν διεκόπησεν πού κυρίπειση. Μεταξι γενικά ιασόντα και τάναψη, Σκυρού, Σκούψα, Κώμημαν κλατ, και αι δίδες Πολιτον, Φερμανούς και δι.

Νετσιάρη

